

Interview met... *Ria Snoek* (door Jerry Mager)

Op een warme zaterdagmiddag in juni arriveer ik om iets na 13:30 op de Lokhorst in Leiderdorp. Ria doet open. In de gerieflijke huiskamer van hun flat, vertelt echtgenoot Dries me wat ze vanochtend op de Leidse markt hebben gescoord. Intussen grabbelt hij de weekend-kranten bij elkaar. Want ik ga Ria immers interviewen voor onze Nieuwsbrief. Dat is geen poezenwater en dus ruimt Dries sportief het veld, opdat we ons volledig kunnen concentreren op deze enerverende operatie.

"Ja lekker, een glas fris!" Dat gaat erin gelijk de preek in de ouderling. Met een navultank fris binnen handbereik sluit ik de recorder aan. Hij loopt. Na op mijn verzoek enkele keren ferm: "Test, test, test," te hebben geroepen (glunderend: "Ja hij doet het!"), steekt Ria van wal.

"Ik ben in Groningen geboren. Mijn vader was predikant. Toen ik drie was verhuisden we naar Israël. We woonden daar vlak bij het meer van Tiberias. De vader van een vriendinnetje had een stukje van dat meer als zwembad afgemuurd en daar zwommen wij naar hartelust, gratis! De kanovaarders die door ons terroir peddelden, hadden aardig wat met ons te stellen. Wij begeleidden hen namelijk zeer enthousiast, door aan de kano te gaan hangen. Bij vertrek zetten we ons zo flink tegen de kano af, dat de peddelaars het water in kukelden. Na enige tijd waren we zo berucht, dat men slechts op de knieën in de kano gehurkt door ons zwembad naar het open meer dorst te peddelen.

We hebben er elf jaar gewoond. Ik ben de oudste van vijf en heb twee broers en twee zussen. Op m'n veertiende keerden we terug naar Nederland. Na een jaar in Wormerveer verhuisden we naar Genève. Mijn vader kreeg daar een functie bij de Wereldraad van Kerken voor de relatie tussen Joden en Christen. Omdat hij de situatie in Israël intussen goed kende, kon hij ook helpen de dialoog tussen Joden en Palestijnen op gang te brengen en op te treden als bruggenbouwer tussen beide groepen. Na drie jaar Genève kon ik op m'n achttiende in Utrecht beginnen met de opleiding voor verpleegkundige. Mijn ouders kwamen twee jaar later naar Nederland. De A-opleiding in het Diaconessenhuis duurde drieënhalf jaar. Het was een opleiding, die werken en leren combineerde. Ik heb mijn opleiding in Schiedam afgemaakt. Daarna verhuisde ik naar Den Haag, waar ik al stond ingeschreven voor de tweejarige fulltime opleiding tot wijkverpleegkundige.

Op volksdansen leerde ik Dries kennen, die in Leiderdorp woonde en zo ben ik hier terechtgekomen. Ik werk nog steeds met veel plezier als wijkverpleegkundige."

Waf houdt MGZ-werk in?

"MGZ staat voor Maatschappelijke Gezondheidszorg. Wijkverpleegkundigen en wijkziekenverzorgenden helpen mensen thuis. En daarbij gaat het voornamelijk om medicijnen toedienen, verbinden en injecties geven. Wassen doen we alleen bij chronisch zieken, in geval van ernstige handicaps en bij ernstig zieke (stervende) patiënten. Het zwaardere en eenvoudiger werk wordt gedaan door verpleeghulp en mensen met een diploma bejaardenverzorgende, die daarvoor overigens schandalig weinig betaald krijgen. Omdat ik halve dagen werk, kan ik soms wat langer bij een patiënt blijven. Dat gaat soms in m'n eigen tijd. Collega's met een volle dagtaak, kunnen dat veel minder of niet. In vaktaal (of: voor de kenners) tenslotte: MGZ is niveau 5 en staat gelijk aan HBOV (Hogere Beroeps Opleiding voor Verpleegkundigen)"

Terre des Hommes?

"Naast mijn gewone werk heb ik altijd al vrijwilligerswerk gedaan. Dat wilde ik in Leiden ook. Eerst ben ik nog bij Amnesty gaan kijken, maar dat klikte niet. Ik was al donateur van Terre des Hommes en in hun krantje las ik toen een oproep voor vrijwilligers; Dat was in 1985. Via Els Deibel ben ik bij de werkgroep - ongeveer tien personen - gekomen. De werkgroep is in 1973 opgericht. In die beginperiode stonden we vooral op rommelmarkten met af en toe een grote actie er tussendoor, bijvoorbeeld een concert of huis aan huis collecte. Eind 1989 openden we de winkel aan de Lange Mare. Die winkel was een avontuur, want we wisten helemaal niet of we wel enige omzet zouden halen. Tenslotte kent Leiden nog een stuk of dertig winkels in tweedehands goederen! De eerste maand draaiden we quitte, daarna ging het alras beter. We begonnen trouwens met twee winkelmiddagen per week, want zoveel vrijwilligers hadden we natuurlijk nog niet. Ik weet nog goed dat ik op mijn eerste winkelmiddag (een dinsdag) het dramatische bedrag van fl. 5,- aan omzet haalde! Eind 1999 verhuisden we naar de Burgsteeg en de zaken gaan nog steeds in opgaande lijn, hoewel de euro volgens mij voor een dipje zorgde."

Kun jij je van je winkeldiensten nog iets herinneren dat je bijzonder trof?

Vervolg op volgende pagina

Vervolg interview met Ria Snoek

"Dat was nog op de Lange Mare: op een dag kwam er een meneer - nogal schielijk vond ik hem - een zak kinderkleertjes brengen. De man was duidelijk niet op z'n gemak. Hij was ook weer heel snel weg. Toen we het pak openmaakten, zaten er splinternieuwe babykleertjes in. Daar had ik toen een heel dubbel gevoel bij. Zou het kindje-van-die-kleertjes overleden zijn? Ik zie het nog zo voor me."

Heb je suggesties voor de winkel, nu?

"De AANBIEDING! Op de Lange Mare deden we om de zoveel tijd dingen in de aanbieding (meestal goederen waar we op dat moment veel

te veel van hadden). Ik weet zeker dat de mensen daar extra op liepen, vooral toen ze eenmaal doorhadden dat we vaak iets in 'uitverkoop' hadden. Zo'n aanbieding is ook weer net even iets anders dan de gebruikelijke routine. Alleen dat al maakt dat er een element van spanning wordt toegevoegd. Misschien is dat toch iets dat we weer eens moeten overwegen.

Verder vind ik dat je in de winkel altijd duidelijk moet kunnen zien welke dingen er bij elkaar horen, bijvoorbeeld delen van een servies. Dan verkoop je niet per ongeluk zaken apart waardoor het stel incompleet wordt. De laatste tijd wordt daar ook systematischer werk van gemaakt, heb ik gemerkt."

Met deze aanbevelingen is de cassette bijna vo/gepraaf. Een teken dat er niets te veel of te weinig i's gezegd. Hef volgende Nieuwsbriefinterview zal onze razende reporter Ria weer afnemen.

5 Miljoen voor Terre des Hommes!

Het is alweer twee jaar geleden, dat Terre des Hommes bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken een verzoek heeft ingediend om deelnemer te worden van het Mede Financieringsprogramma (MPF). De reden voor de aanvraag was, dat minister Herfkens een nieuwe organisatie, Poster Parents Plan (dat nu Plan Nederland wordt genoemd), had toegelaten tot het MPF.

Twee jaar geleden werd het verzoek van Terre des Hommes afgewezen. Terre des Hommes heeft dit besluit met succes aangevochten. Per 1 januari 2003 wordt een nieuw beleidskader van kracht, het MPF-breed. De regels voor toetreding werden ook verhoogd, door de verplichting om bij de aanvraag een beleidsplan voor de periode

2003/2006 op te stellen en te presenteren. De bestaande Mede Financiering Organisaties waren al eerder op de hoogte van deze strengere regels. Terre des Hommes had slechts drie weken de tijd om het uitvoerige bedrijfsplan te produceren en dat is ons gelukt.

Terre des Hommes gaat er vanuit, dat zij voor 25% van haar totale jaarlijkse inkomsten afhankelijk mag zijn van subsidies. Bijdragen van donateurs en giftengevers moeten wel onze voornaamste inkomstenbron blijven en hoofdzakelijk vrijwilligers dienen de organisatie draaiende te houden. Daarom heeft Terre des Hommes om een jaarlijkse subsidie gevraagd van 5 miljoen euro. Inmiddels hebben jullie in de krant kunnen lezen, dat geadviseerd is dit bedrag inderdaad aan Terre des Hommes toe te kennen. De uitgebreide brief over dit onderwerp hangt op het prikbord en zal na het uitkomen van deze nieuwsbrief te vinden zijn bij het logboek, voor in de 'zwarte map'. *Ria Snoek*

Interview met Ria, uit de nieuwsbrief van Terre des Hommes Leiden, okt 2002